

по коледнитѣ дрѣвчета. Тѣ подскачаха и го молѣха, а той каза, че има само десетѣ лева, и ако имъ купи играчката, ще останатъ безъ хлѣбъ. Въ очитѣ му бликнаха сълзи. Азъ чухъ всичко, но се правѣхъ, че ужъ гледамъ прѣзъ прозореца нѣщата въ магазина. Като видѣхъ сълзитѣ въ очитѣ на тозъ човѣкъ, не се стѣрпѣхъ, а отидохъ при него и му казахъ: „Слушай, чичо, азъ сега нѣмамъ пари, но искамъ да ти помогна . . . Ела съ мене, азъ ще замоля мама“ . . . Ахъ, какъ ми е мжно, че нѣмамъ у себе си поне 20 лева, за да му ги дамъ! Азъ знамъ, че мама нѣма да ми се кара. Ти идешъ тѣкмо на врѣме . . . Имашъ ли у себе си пари?

Милка ме погледна мило и чакаше отговоръ.

— Имамъ, но ми трѣбватъ! Ще си купя шейна.

— Каква шейна, каза тя, я гледай хората умиратъ отъ гладъ! Колко си глупава!

— Азъ ли съмъ глупава?

— Разбира се, глупава си!

И тя, разчитайки, че ще дамъ паритѣ на бѣднитѣ дѣца, повика човѣка и дѣцата при насъ.

Азъ имъ обърнахъ грѣбъ и се намусихъ. Такива дрипловци!

— По-скоро ще скжсамъ банкнотитѣ на парчета, но нѣма да ги дамъ. Не приемамъ да говоря съ такива дѣца! . . .

— Я дай паритѣ и не си прави шеги!

— Не! И ядосана се обърнахъ къмъ бѣдния човѣкъ, показахъ му двѣтѣ банкноти и тѣй прѣдъ очитѣ му ги нажсахъ на парчета. Послѣ трѣснато се извърнахъ и си отидохъ, безъ дори да се сбогувамъ съ Милка.

Не бѣхъ излѣзла изъ коридора, кагато видѣхъ, че нѣколко души се спуснаха къмъ човѣка . . . чу се шумъ и глѣчка . . . Обърнахъ се — човѣкътъ лежеше на земята. Навѣрно му бѣше прилошало. Уплашихъ се и бързо си отидохъ въ кѣщи.

* * *

На другия день сутринта татко закусваше и четѣше суртрѣшния вѣстникъ. Когато влѣзохъ въ стаята чухъ, че той четѣше на мама слѣдното: „Трагичната случка на пазаря; момиченцето, цето сърдце е по-студено отъ коледния снягъ; скжсало прѣдъ очитѣ на двѣ умиращи отъ гладъ дѣца 200 лева, за да дразни нещастнитѣ; принадлелиятъ баща“ Азъ не можахъ да слушамъ повече. Видѣхъ, какъ татко и мама тжно се спгледаха, а татко добави: „Видишъ ли, Милке, какви лоши дѣца има на свѣта? . . .“

Не можахъ да скрия сълзитѣ си . . . Татко ме пригърна нѣжно. Горкиятъ, той се радваше, че азъ не съмъ като лошитѣ дѣца . . . той си мислѣше, че азъ плача отъ милость . . . Той ме притисна до гърдитѣ си, поразмисли се малко и добави:

— Знаешъ ли цю, Милке? Ти ще отидешъ съ майка си при този човѣкъ и ще му занесете малко пари за Коледа. Адресътъ му е посоченъ въ вѣстника.